

S aktovkou na zádech a kamerou na rameni

Vítek Šaroun, žák 8.C základní školy Erbenova v Blansku, je na první pohled kluk jako každý jiný. Má doma kromě rodičů ještě staršího bratra a kromě nich ještě lva. Nebo vlastně lvíčka, a ne lečjakého, přímo českého! A to už tak obyčejná věc není. Ale popořádku.

Nejprve skoro povinná otázka: Co škola?

No tak baví mě čeština, občanka, výtvarná i tělesná výchova samozřejmě. Z těch méně oblíbených fyzika a matematika a ještě chemie.

A druhá skoro povinná otázka: Co tvoje záliby?

Mám rád sport, hraju florbal, pak skaut a taková moje největší záliba je natáčení filmů. Pracuju ve filmovém kroužku a několik let chodím do dramataku.

To je dost zajímavá záliba. Mohl bys říct, jak ses k ní vůbec dostal?

Dostal jsem se k tomu až tady ve škole, kde funguje filmový kroužek, který vede pan učitel Cinkl, a myslím, že to bylo ve čtvrté třídě, kdy mě kroužek obsadil v jednom filmu. Potom na mě pan učitel Cinkl tlačil, abych udělal i vlastní film. No a tak jsem se pro to rozhodl. Shodou okolností jsme zrovna v češtině psali slohovou práci na téma „moje pohádka“ a slohová práce jedné mé kamarádky se mi moc líbila, tak jsem ji přepracoval do scénáře.

O čem ten scénář je?

Je to taková moderní veselá a vtipná (aspoň myslím) pohádka o tom, jak si král Břetislav najde dívku svých snů Johanku, ožení se s ní, ale děti se jim vždy po narození ztratí, jako by zemřely. To však dvě závistivé sestry pošlou obě děti po vodě a vyloví je vždy rybáři až v sousedním království. Zápletka je v tom, že se neví, jestli ty ztracené děti najdou někdy své rodiče, ale samozřejmě jako v pohádce to skončí dobře.

Humorně laděný scénář bychom měli, ale našlo by se něco humorného třeba i při samotném natáčení?

Takových příhod bylo plno, některé ze začátku moc humorně ani nevypadaly. To třeba, když jsme natáčeli na zámku v jedné komnatě, všechno se pracně připravilo a pan učitel ještě mobilem volal do šatny, jestli jsou všichni převlečení a nachystaní. Jednou rukou se přitom snažil ještě víc upevnit kame-

ru na stativ. Ta se ale neupoutala a spadla. Takže bylo ten den po natáčení... A nebo tam na zámku měli stojan a na něm plno sušených květinových vazeb. Pan učitel nám říkal, nechoďte k tomu, určitě to shodíte. No ale když při filmování couval, jen se otočil, jedna kytka spadla, takže jsme se všichni museli smát. A když jsme to posbírali, on to pak stačil shodit postupně ještě třikrát...

Mohl bys říct, co při tom natáčení bylo nejvíc náročné a co tě naopak povzbudilo?

No, těžké mně to začalo připadat už od začátku, jak jsme začali připravovat scénář. Najednou mi ubylo volného času. Nejvíc mě povzbuzovalo to, že filmový kroužek už předtím roztočil několik filmů, ale ještě žádný nedovedl pořádně do konce. To byla velká motivace, dokončit konečně aspoň tento film.

Na začátku bývá nadšení dost a celkem to jde. Když ale přichází těžkosti, mívá člověk chuť to zabalit. Co ty?

Myslím si, že to bylo hodně ovlivněné tím, že jsem měl kolem sebe výkonný štáb, složený víceméně z kamarádů, na které se mohlo spolehnout. Dál nás už hnalo dopředu i to množství natočeného materiálu, který jsme jednoduše už nechtěli vyhodit.

Já bych se rád vrátil ještě k tomu štábu. Mohl bys zmínit, v čem je taková týmová spolupráce těžká a v čem je zase přínosná?

Samozřejmě, kladné je to, že všechna práce neleží na tom jednom člověku, na režisérovi (to jsem byl já). Výborné je i to, když má kolem sebe lidi, kteří prostě každý svůj úkol taky zodpovědně splní. Neremcají u toho a prostě pracují a jsou schopni udělat kus práce. No a záporné je to, že když je nás větší počet,

bývá to opravdu velký problém, abychom se všichni sešli. Ale když už se to podaří, pak to stojí za to.

Kdy byl film hotový a jak to bylo s premiérou?

Film byl dotočený vlastně už v zimě na konci roku 2004. Pak jsme už jen stříhali v teple střížny a vymýšleli hudbu, takže v lednu bylo vše, až na závěrečnou scénu – královskou hostinu – víceméně hotovo. V blanenském kině jsme udělali předpremiéru pro novináře.

Jak novináři reagovali, co nejvíc hodnotili?

Dost byla oceněná hudba, ale i to, že nám tvůrcům bylo v době točení filmu 11 až 12 let. To je dost šokovalo, že nese-díme někde u televize nebo u počítačů, jak si to o naší generaci většina starších lidí myslí.

Jaký byl rozdíl mezi nejstarším a nejmladším hercem?

Nejmladší byla druhá třída a nejstarší 45 let.

Jak potom dopadla premiéra?

Díky sponzorům se nám podařilo natočit konečně tu hostinu. V jednom místním podniku nám vytiskli sponzorský plakát. Premiéra připadla na neděli 6. března 2005 odpoledne. Měli jsme s tím spoustu starostí a hlavně strach, aby vůbec někdo přišel. Kromě pozvaných přišlo ale moc dalších, asi díky reklamní kampani, protože jsme plakáty opravdu oblepili celé město. Finančně nám hodně přispělo i Futurum, obecně prospěšná společnost při naší škole. Na premiéru přišlo nakonec tolik lidí (kino má kapacitu kolem 350 míst), že se tam skoro nevešli. Po skončení filmu nás čekal dokonce rozhovor i pro českou televizi a autogramiáda plakátů, až nás z toho skutečně bolela ruka. A večer jsme se pak sešli už jen v úzkém kruhu k závěrečnému posezení. Tam jsme kromě jiného plánovali účast na filmových soutěžích.

Zmínil ses o soutěžích. Kam se všude film potom dostal?

Potěšila nás všechna ocenění, ale zmíním se o těch nejvýznamnějších. Ta nejdůležitější byla soutěž „Český lvíček“, která má krajská a celostátní kola. Zvítězili jsme na celostátním kole v Ústí nad Orlicí, kde jsme získali Českého lvíčka pro rok 2005 v kategorii školních filmů - základní školy. To nás moc potěšilo. Pak byly ještě dvě soutěže, v Praze Dětská filmová zahrada, kde jsme získali zvláštní ocenění poroty, protože jsme přetáhli délku filmu, stanovená byla 20 minut, kdežto náš film má asi 45 minut. Pak v Ostravě Ostravský koníček, kde jsme taky získali speciální ocenění poroty.

To vše je už vlastně minulost. A jaké máš plány do budoucna?

Chceme se pustit do dalšího filmu, už se stopáží těch 20 minut, měla by to být taky komedie a doufám, že bude stejně úspěšná.

Jak to děláš, abys stíhal školu, film, dramatický kroužek, sport i skaut?

Stíhám to celkem všechno. Čas si musím ale velmi dobře rozvrhovat. Pokud mám zmínit třeba skaut, tak tam zvládáme taky vše, jak to bývá, tedy od schůzek po tábor. Třeba na začátku tohoto roku jsme vypomáhali Charitě i s tříkrálovou sbírkou. Je to pro nás v oddíle samozřejmost, protože ke skautingu patří pomoc druhým.

Myslíš si, že tyto tvé aktivity i úspěchy jsou mimořádné, a nebo by se do nich mohl pustit i kdokoli další z kluků?

Myslím si, že je důležité, aby si každý našel směr, který jej zajímá, aby se každý dal svou vlastní cestou, ať už je to filmování, fotografování nebo něco jiného. Když už si nějakého koníčka najde, určitě ho to už nepustí. Jestli ho to bude bavit, už to bude napořád.

Dokázal bys nějak poradit klukům ministrantům, kteří nevědí co s volným časem? Třeba doma mají digitální foťák a nebo snad i kameru.

Určitě se mi můžou ozvat. Myslím si, že když už má někdo doma foťák nebo kameru, tak by se měl začít nejdřív obracet k přírodě a tam hledat motivy. Já jsem taky takhle začínal a od focení přírody jsem se dostal až k Českému lvíčkovi.

A co ti to vše dosud dalo?

Myslím si, že každý, kdo dokáže jít vytrvale za svým cílem, jak ve službě Bohu, jako třeba ministranti, tak v každé jiné prospěšné činnosti, do které se prostě zakousne, určitě může pomoci i druhým, potěšit je.

No a co bys řekl na závěr?

Všem bych chtěl především popřát pěkné Velikonoce. Ať si každý dokáže jít pevně za svým cílem, nevzdávat to, i když to stojí velký kus práce, vydržet a nedělat ukvapené závěry. Taky si myslím, že když je dobrá parta lidí, určitě to dělá hodně. Ale i když je někdo sám a začne se o něco dobrého zajímat, určitě to má smysl a dá mu to hodně.

